

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Kristian Thulesen Dahl for en kort bemærkning, og så får hr. Klaus Hækkerup lidt ekstra tid til at svare, fordi der kommer fire korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Klaus Hækkerup har altså forholdt sig meget lidt til det spørgsmål, som er rejst af flere, nemlig: Hvilke argumenter, der er for, at Folketinget ikke kunne inddrages yderligere i forberedelsen og udmøntningen af de aftaler, man indgår med de kommunale myndigheder? Der kom en masse snak om, at vi jo har debatter herinde, og hr. Hækkerup nævnte, at vi har 100 forespørgselsdebatter tilbage. Det må vist være både lov- og beslutningsforslag og forespørgsler, for ellers tror jeg nok, at Folketingets Præsidium må reagere ret kraftigt.

Men meningen må jo så være, at vi i løbet af juni måned, når forhandlingerne virkelig tager til, skulle have forespørgselsdebatter cirka hver anden dag herinde, så vi kunne forholde os til tingene – altså at Folketinget bliver holdt inde i juni måned og diskuterer de forhandlinger. Hvis det er det, Socialdemokratiet vil henvise til med Folketinget som et sted, hvor der er åbenhed omkring tingene, må det jo blive konsekvensen, for ellers er der jo slet ikke noget bud.

Derfor må jeg altså igen spørge hr.

Hækkerup: Er der nogen bud på, hvordan Folketinget kan inddrages bedre? Og hvis ikke, hvorfor er det så alarmerende, at vi beder om at blive inddraget yderligere og få en mere åben proces omkring de forhandlinger?

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Fru Pernille Falcon giver udtryk for, at hun finder, at rammen på 1. pct. er for snæver, og det kan man jo altid diskutere. Nu har der jo været en meget, meget kraftig vækst, og som finansministeren sagde, er vi f.eks. tæt på at være i den situation, at vi snart kan opfylde målsætningen om en pasningsgaranti. Der er ganske mange kommuner, der har nået det. Men hvis vi skal afdrage den alt, alt for store statsgæld, der især blev opbygget i den borgerlige regerings tid – over 700 mia. kr. brutto i dag – er det nødvendigt, at vi fastholder skattetrykket, men sikrer os, at det offentlige udgiftsniveau ikke stiger, så der bliver et økonomisk spillerum tilbage, vi kan bruge til at afdrage gælden med.

Så nævnte fru Pernille Falcon specielt spørgsmålet om folkeskolen, og her vil jeg godt sige, at også efter min vurdering er folkeskolen et af de områder, der kræver øgede udgifter i de kommende år. På landsplan står vi over for en gennemsnitlig vækst på 4,6 pct. i elevtallet, men det ser jo vidt, vidt, vidt forskelligt ud fra kommune til kommune. Nogle kommuner har en meget lille eller næsten ingen vækst, andre har en ganske betydelig vækst, og nogle af dem, der ikke har nogen vækst i elevtallet i folkeskolen, har måske en vækst i antallet af ældre og har brug for at gøre en særlig indsats dér, og så er det klart, at det er dér, der skal gøres noget.

Lad mig også sige, at da vi oplevede, at elevtallet faldt i folkeskolen, faldt udgifterne jo ikke tilsvarende. I dag er vi nede på at have en gennemsnitlig klassekvotient på 18,7, og det synes at angive, at en del af stigningen i elevtallet også kan opuges i en øget klassekvotient.

Men jeg siger udtrykkeligt også, at der er ganske mange områder, specielt den nye folkeskolelovs om indretningen af undervisningslokalerne, der vil stille krav.

Hr. Thorkild B. Fransgaard henviste til skriveisen fra KL. Jeg har også læst den, og jeg er enig i, at det er det, der står, og det er jo også det, KL skal argumentere med. Det er jo præcis derfor, der skal forhandles, når KL bare bevidstløst laver en fremskrivning og siger, at flere elever giver flere udgifter. Men som jeg sagde før: Da vi fik færre elever, faldt udgifterne ikke tilsvarende, og derfor må det vel også forventes, at selv om vi får flere elever, stiger udgifterne ikke helt tilsvarende. Det er det, der skal foregå en nærmere drøftelse om og en detaljeret vurdering af mellem regeringen og de kommunale organisationer.

Indtægterne fra den offentlige vurdering nævnte hr. Thorkild B. Fransgaard også. Regeringen har jo en målsætning om at holde det kommunale skattetryk i ave, og det sker på den måde, at man gør op: Hvad var udgifterne sidste år, og hvilke nye opgaver har Folketinget besluttet at kommunerne skal tage sig af? Hvad bliver udgifterne til dem, og hvordan ser indtægterne ud? Hvis der så er en manko, bliver den manko dækket over bloktilskuddet. På den måde prøver vi at holde udgifterne i ro, og på den måde tager vi også de forventede øgede indtægter, kommunerne får, når vi regulerer forholdene.

Hr. Peter Duetoft spørger, hvad vi ved om, hvilket skattetryk Folketinget ønsker. Det ved